

Arrest

nr. 339 799 van 20 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 10 augustus 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 augustus 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op 10 augustus 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de PZ Brussel West op 10.08.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer: (...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.08.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.07.2024 dat hem diezelfde dag betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Brussel West op 10.08.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van geweld tegen een politieambtenaar. Betrokkene gaf een klap aan een politieagent, waardoor de agent gewond raakte.

Gezien gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart op 10.08.2025 aan de PZ Brussel West dat hij in België is omdat hij een probleem had in Frankrijk, zonder verdere verduidelijking. Uit eerdere verklaringen in het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in Frankrijk door iemand gedwongen werd om zich te prostitueren, waarna hij vluchtte naar België. Hij verklaart dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst omdat hij geen geld heeft. Hij geeft ook aan dat hij niet weet of aids verboden is in zijn land. We stellen vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Hij geeft geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch legt hij uit waarom hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen worden onderworpen. Om te kunnen concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, moet de betrokkene aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Uit de verklaringen van betrokkene aan de PZ Brussel west op 10.08.2025 blijkt dat hij HIV/aids heeft. Dit wordt echter nergens gestaafd met medische documentatie. Betrokkene brengt geen enkel stuk bij waaruit zou blijken dat hij omwille van zijn medische situatie niet zou kunnen reizen. Evenmin brengt hij een begin van bewijs aan waaruit zou blijken dat hij niet in Brazilië kan opgevolgd worden en ginds de nodige medicatie niet kan verkrijgen. Ook het dossier van betrokkene bevat geen medische documenten. Bovendien verklaart hij reeds een jaar in België te verblijven. Gedurende deze tijd diende hij nooit een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene zal in het gesloten centrum onderzocht worden door een arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 6 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de

terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij tevens artikel 3 van het EVRM geschonden acht. Zij meent verder ook dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 6 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest. Uit de uiteenzetting van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij tevens de rechten van verdediging en het vermoeden van onschuld geschonden acht. De verzoekende partij meent verder ook dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Naast een theoretische uiteenzetting over een aantal van de geschonden geachte rechtsregels en rechtsbeginselen licht de verzoekende partij haar eerste en tweede middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel: schending van het artikel 3 EVRM

Bestreden beslissing stelt: (...)

Dat de eiser geen medische stukken heeft neergelegd verhindert niet om het risico van schending van het artikel 3 EVRM zorgvuldig te analyseren, in het bijzonder gelet op het feit dat de eiser administratief vastgehouden op het moment dat hij door de politie gehoord werd, zonder de mogelijkheid te hebben om documenten te bekomen en dan bezorgen.

In het kader van huidig verzoekschrift, legt de eiser medische stukken neer die zijn medische aandoening staven.

De eiser benadrukt dat hij aan de ziekte lijdt sinds hij in Europa aankwam, en niet vanuit Brazilië. De eiser vreesde bijgevolg om, in Brazilië, geen toegang te kunnen krijgen tot medische zorgen. Hij vreesde evenals om vervolgd te zijn gelet op zijn seksuele geaardheid en het feit dat hij mannelijke prostitutie heeft uitgevoerd. Verschillende rapporten tonen aan dat LGBTI in Brazilië systematisch gediscrimineerd worden.

OFPPRA komt in een rapport van 2019 over de situatie van seksuele minderheden in Brazilië onder Bolsonaro terug.

« Affichant par endroits une grande liberté des mœurs, mondialement connue pour célébrer la diversité sexuelle et d'identité de genre lors des Gay Prides ainsi que lors de carnivals, se prévalant d'une législation progressiste en termes de droits des personnes LGBTI, la société brésilienne peut, à l'opposé, faire montre d'un grand conservatisme et d'attitudes homophobes à l'encontre des minorités sexuelles et de genre, pouvant parfois se traduire en actes d'une violence extrême. Pour François-Michel Le Tourneau, chercheur au CNRS et spécialiste du Brésil, « Il s'agit d'un pays de contrastes, à la fois libéré et conservateur⁴⁵ »

Verder komt het rapport terug op de invloed van de evangelische kerk en de conservatieve macht van Bolsonaro tijdens de periode van zijn bewind.

« De la même manière, dans son mémoire sur « les politiques de l'homophobie au Brésil⁶⁶ », Robert Valiquette montre comment la régression actuelle en matière des droits sexuels au Brésil est consécutive au développement exponentiel d'un puissant mouvement conservateur englobant l'Église catholique, les Églises protestantes évangéliques et pentecôtistes⁶⁷ ainsi que d'autres groupes conservateurs, tous opposés aux droits des minorités sexuelles et de genre. Cette mouvance conservatrice pèse lourdement sur les décisions législatives au sein du Congrès brésilien, ce qui explique selon lui pourquoi le Brésil ne s'est toujours pas doté d'une législation fédérale anti-homophobie et antidiscriminatoire en faveur des personnes LGBTI.

D'après ce même auteur⁶⁸, l'alliance entre les différentes Églises et d'autres groupes conservateurs a permis de constituer :

« Une structure politique extrêmement cohésive et influente. Des représentants politiques locaux ou des pasteurs partageant les mêmes valeurs religieuses et conservatrices sont élus à travers le pays. Ces élus forment le plus puissant bloc d'alliance électorale au sein du Congrès brésilien (au niveau fédéral) et regroupent des religieux conservateurs (évangéliques et catholiques), des partis ruralistes et des partis militaires, une alliance connue sous la dénomination du banc "BBB" (pour Bible, Bullets and Bisons)⁶⁹ pour désigner conjointement les bancs favorables à l'armement (ou lobby des armes à feu, "Bullets"), aux ruralistes ("Bisons") et aux évangélistes ("Bible"). [La position de ce bloc conservateur] est cohérente, simple et très efficace : « Toute progression des droits LGBT est antireligieuse⁷⁰ ».

“Ancien capitaine de l'armée brésilienne, député du Parti social libéral (PSL) depuis le début des années 1990⁷¹, Jair Bolsonaro, le président nouvellement élu du Brésil est aussi connu pour ses nombreuses déclarations homophobes, telles que : « Si je vois deux hommes s'embrasser dans la rue, je les frapperai (2002)⁷² » ou encore : « "Je serais incapable d'aimer un fils homosexuel" [et] "Je ne vais pas faire dans l'hypocrisie. Je préférerais que mon fils meure dans un accident plutôt que de le voir avec un moustachu(2011)"⁷³ ». S'agissant des manuels d'éducation sexuelle à l'école, il avait également estimé que : « (la précédente) classe politique (au pouvoir) organisait une éducation sexuelle qui encourageait l'homosexualité dès le plus jeune âge, à l'aide d'un "kit gay" distribué dans tous les établissements scolaires publics⁷⁴ ».

Zoals door het Commissariaat-generaal aangehaald was het in Brazilië, tijdens het bewind van Bolsonaro, een periode van politieke angst, discriminatie en afpersing voor LGBTQI+ personen.

Op 17 juli 2024 publiceerde de Verenigde Naties een verslag “general assembly: extrajudicial, summary or arbitrary execution” waarin zij ook de situatie van LGBTQI+ personen, vooral transgender vrouwen beklemtoonde:

53. The Brazilian Observatory has found prolific violence against LGBTI+ persons. Between January and December 2022, 273 were murdered, making Brazil the country that killed the most LGBTI+ persons – or the country whose data are the most comprehensive. Some 58 per cent were travestis and trans women (travesti entails the refusal to be a woman, or the refusal to be intelligible in categories constructed by a State system of social oppression). Most victims were between 20 and 29 years old. The Observatory also makes public policy recommendations. (Observatório de Mortes e Violências LGBTI+ no Brasil, “Brazil murders one LGBTI+ person every 32 hours in 2022”, 11 May 2023.)

59. A systematic review of literature on LGBT homicides published in 2021, 74 comprising 16 studies from Australia, Brazil, Italy, Mexico and the United States, found that offenders are more likely to be male and tend to have a “macho mindset”. The consumption of drugs and alcohol by victims and perpetrators may be a precipitating factor. Victims are more likely to be beaten, tortured or repeatedly stabbed to death with a knife or other sharp instrument. The crimes generally involve a single victim and a single offender. Gay victims are more likely to be murdered in their residence. The killing of transgender persons was more prevalent in the Americas (Brazil, Mexico and the United States) and was more likely to happen in public locations because they are easily recognizable and often work on the street as sex workers. Transgender persons are twice as likely to be murdered as gay men. More than 80 per cent of them were under 30 years old. The findings confirm a trend of increasing violence against the LGBT community, producing a “problem of epidemic proportions”.

Volgens het CEDOCA, in zijn zeer recent verslag van 27 augustus 2025:

“Lula da Silva heeft van bij zijn aantreden als president op 1 januari 2023 diversiteit in de administratie ingevoerd. Silvio Almeida, een intellectueel van Afrikaanse afkomst, nam de leiding van het ministerie van Mensenrechten, ter vervanging van de radicaal evangelische predikante Damares Alves. Al in december 2022 deelde hij de benoeming mee van Symmy Larrat, transvrouw, aan het hoofd van een nieuw secretariaat voor de verdediging van LGBTQIA+-rechten. Anielle Franco, een in een favela (sloppenwijk) geboren mensenrechtenactiviste, werd minister voor Rassengelijkheid. En Sônia Guajajara, een inheemse activiste en politica, werd de eerste minister voor Inheemse Volkeren.

In 2024 maakte de federale regering een recordbedrag (\$ 1,65 miljoen) vrij voor programma's gericht op de bescherming van de rechten van de LGBT-gemeenschap.

Ondanks het aan de macht komen van de progressieve Lula blijft het klimaat ook na 2022 sterk gepolariseerd, met vooral vanaf deze periode een sterke toename van wetsvoorstellen gericht op het inperken van de LGBT- en vooral transgenderrechten (zie hoofdstuk 2.1). De PL, de partij van voormalig president Jair Bolsonaro, loopt voorop in het indienen van dit soort wetsvoorstellen. Maar er zijn ook voorstellen van andere partijen, zoals de Republikeinen, União Brasil, Partido Progressistas (PP), Movimento Democrático Brasileiro (MDB) en Partido da Social Democracia Brasileira (PSDB).

Volgens Amanda Souto Baliza, voorzitter van de Commissie voor Seksuele en Genderdiversiteit van de National Bar Association, kan de strategie van deze wetgevers worden omschreven als een “wetgevende Blitzkrieg” tegen de LGBT-gemeenschap. Parlementsleden van Partido Socialismo e Liberdade (PSOL), PT en Partido Democrático Trabalhista (PDT) waren tussen 2019 en 2024 voornamelijk verantwoordelijk voor het indienen van wetsvoorstellen ten gunste van de LGBT-bevolking.

De zogenoemde parlamentsfractie Bancada da Bala, do Boi e da Bíblia (de fractie van de Kogel, het Vee en de Bijbel) bestaande uit politici uit de wapen-, landbouw- en evangelische lobby, dragen actief bij aan het verspreiden van desinformatie en morele paniek rond genderidentiteit en seksuele oriëntatie, met name tijdens verkiezingsperiodes. Deze fractie maakt intensief gebruik van sociale media om haatspraak door haar aanhangers aan te moedigen tegen activisten en kandidaten die het debat over deze thema's aanvoeren. Tijdens de verkiezingscampagne van 2022 was federaal afgevaardigde Nikolas Ferreira (PL) een van de hoofdrolspelers in verspreiden van haatzaaiende uitlatingen tegen LGBT-kandidaten. Deze extreemrechtse volksvertegenwoordiger was destijds ook verantwoordelijk voor een groot deel van de online transfobe aanvallen tegen parlamentslid en transvrouw Duda Salabert (zie hoofdstuk 3.2.1).”

Wat betreft de bescherming door de ordediensten:

“In mei 2024 schrijft het persbureau Agência Brasil, op basis van een onderzoek bij 515 LGBTIQ+- personen in Rio de Janeiro, dat velen onder hen bang zijn om een aangifte van geweld te doen bij de politie. Zo'n 30 % gaf aan dat ze het heel onwaarschijnlijk achten dat ze aangifte zouden doen in geval van geweld. Slechts 25 % gaf aan dat de kans groot was dat ze wel aangifte zouden doen. Op de vraag of de politie voorbereid was om de LGBTIQ+-bevolking te helpen, gaf de meerderheid (65 %) aan “zeer onvoorbereid” te zijn, terwijl 22 % aangaf “enigszins voorbereid” te zijn en 9 % “redelijk voorbereid”. Slechts 3 % gaf aan dat de politie “goed voorbereid” of “zeer goed voorbereid” was. Wat betreft de klachtenbehandeling van de LGBTIQ+-bevolking, gelooft 62 % van de respondenten dat politieagenten klachten niet serieus nemen. Gegevens verzameld tussen 2020 en 2024 tonen aan dat slechts de helft van de klachten werd doorgestuurd naar het Openbaar Ministerie en dat een op de vier werden geseponeerd.”

Geweld tegen homoseksuelen is een feit:

“Begin juli 2025 werd Fernando Vilaça , een zeventienjarige jongen in Manaus, doodgeslagen door schoolkameraden die hem eerder hadden beledigd met homofobe opmerkingen.⁷³ De ngo GGB documenteerde in 2023 257 gewelddadige sterfgevallen, waarvan 127 transgenders en 118 homoseksuelen. Op basis van de inschatting dat transgenders ongeveer één miljoen mensen vertegenwoordigen, terwijl homoseksuelen ongeveer 10 % van de Braziliaanse bevolking uitmaken, goed voor zo'n 20 tot 22 miljoen mensen, concludeert de organisatie dat het risico voor een transpersoon om vermoord te worden negentien keer hoger is dan voor een homoseksuele of lesbische vrouw.⁷⁴

In 2024 documenteerde de GGB 291 gewelddadige sterfgevallen onder LGBT+-personen, waarvan 165 homomannen, 96 transvrouwen, 11 lesbiennes, 7 biseksuele individuen en 6 transgendermannen. Dit zijn 34 meer gewelddadige overlijdens dan in 2023. Van deze 291 doden waren er 273 het gevolg van moord en 18 zelfdoding. Daarnaast zijn er nog 32 dossiers die worden onderzocht door de GGB”.

De eiser is op 4 september 2025 vrijwillig naar zijn land van herkomst teruggekeerd, gelet op het feit dat hij niet in staat zich voelde om te blijven vasthouden. De bestreden beslissing heeft nochtans als gevolg dat als hij in Brazilië geen toegang tot medische zorgen zou krijgen, hij niet de mogelijkheid om naar het Schengen grondgebied te kunnen terugkeren om gezorgd te worden. De eiser heeft bijgevolg belang om huidige beslissing aan te vechten, ondanks zijn vrijwillige terugkeer.”

en:

“Eerst onderdeel: schending van de rechten van de verdediging

De eiser werd administratief aangehouden na een gevecht met zijn ex-partner en uitbater. Hij was slachtoffer van mensenhandel. In het kader van daad rebellie, zou hij geweld hebben gebruikt ten opzicht van politieagent.

De eiser werd niet verder gerechtelijk aangehouden en maakt niet het voorwerp van een aanhoudingsbevel. Hij heeft wel een zitting voor de rechtbank van eerste aanleg op 5 november 2025 (stuk 4). De aflevering van een inreisverbod heeft als gevolg dat de eiser niet aanwezig bij de zitting zal kunnen zijn om zijn standpunt over deze feiten te uiten.

De bestreden beslissing miskent het artikel 6 EVRM. Bestreden beslissing heeft immers rechtstreekse gevolgen op de strafrechtelijke procedure en op zijn rechten van verdediging.

De verwijdering en het verbod om binnen een termijn van drie jaren terug te keren heeft als gevolg dat hij de voorwaarden van zijn vrijlating niet meer zal respecteren, wat zware gevolgen op zijn strafprocedure kan hebben.

Hij zal bovendien bezwaarlijk zijn verdediging, samen met zijn advocaat kunnen voorbereiden.

Hij zal bovendien niet persoonlijk aanwezig kunnen zijn en de opportuniteit geven aan rechter om, desgevallend, aanvullende onderzoeken te maken.

De mogelijkheid om een opheffing van het inreisverbod is hypothetisch, zonder waarborgen dat die procedure tijdig behandeld zal worden en blijft aan de appreciatie van de DVZ.

Zijn rechten van de verdediging en recht op een eerlijk proces zouden bijgevolg geschonden zijn door zijn verwijdering.

De bestreden beslissing schendt kennelijk het artikel 6 EVRM en de rechten van de verdediging.

Tweede onderdeel: schending van het vermoeden van onschuld

Verzoeker roept geen schending in van artikel 6 EVRM in huidige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Hij stelt echter dat dit artikel geëerbiedigd dient te worden in het kader van de strafzaak die op het moment van de beslissing nog steeds hangend was.

Het Europees Hof stelt in zijn hogervermeld arrest Konstas t/ Griekenland, aangaande het vermoeden van onschuld reeds voor recht, dat; dans d'autres affaires où les juridictions nationales n'étaient pas amenées à statuer sur la culpabilité par une décision définitive, la Commission européenne des droits de l'homme a admis que la présomption d'innocence ne pouvait cesser que par la condamnation légale définitive de l'intéressé (voir Englert c. Allemagne, no 10282/83, rapport de la Commission du 9 octobre 1985, DR 31, p. 11, § 49 et Nölkenbockhoff c. Allemagne, no 10300/83, rapport de la Commission du 9 octobre 1985, DR 31, p. 12, § 45).

36. La Cour estime utile de rappeler aussi que la Convention doit s'interpréter de façon à garantir des droits concrets et effectifs et non théoriques et illusoire (voir, entre autres, Artico, précité, § 33, et Capeau c. Belgique, no 42914/98, § 21, CEDH 2005□). Partant, et au vu de ce qui précède, elle considère que la présomption d'innocence ne saurait cesser de s'appliquer en appel du seul fait que la procédure en première instance a entraîné la condamnation de l'intéressé. Une telle conclusion contredirait le rôle de la procédure en appel, au cours de laquelle le juge compétent est tenu de rejurer, en fait et en droit, la décision qui lui est dévolue. La présomption d'innocence se trouverait ainsi inapplicable dans une procédure au travers de laquelle l'intéressé sollicite un nouveau jugement de son affaire et vise à l'infirmer de sa condamnation préalable (§§35- 36).

In deze zaak stelde het Hof de schending van het vermoeden van onschuld door andere autoriteiten dan de gerechtelijke autoriteiten vast.

Bijgevolg, is de Dienst voor Vreemdelingenzaken gehouden tot de eerbiediging van dit beginsel net zoals de andere autoriteiten.

In casu, wordt de eiser helemaal niet beoordeeld. Het onderzoek is enkel aan zijn begin en de procedure lopend.

Verwerende partij zich enkel baseert in de bestreden beslissing op het TARAP-verslag (en zelf niet naar een PV) om te concluderen dat de eiser een gevaar vormt voor de openbare orde.

Wanneer verwerende partij betoogt dat verzoeker schuldig is voor enkel te verwijzen aan een niet definitief vonnis, zij artikel 6 EVRM schendt.

Dit is ook in strijd met het beginsel van vermoeden van onschuld alsook het zorgvuldigheidsbeginsel nu deze vermelding voorbarig is.”

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In het eerste noch het tweede middel verduidelijkt de verzoekende partij op welke wijze de bestreden beslissing artikel 47 van het Handvest schendt. De verzoekende partij laat tevens na om bij haar toelichting bij het eerste middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 7, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM, artikel 6 van het Handvest of de Terugkeerrichtlijn schendt.

Bovendien heeft artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betrekking op verwijderingsbeslissingen en is de thans bestreden beslissing een inreisverbod, zodat ook niet dienstig – nog los van het feit dat de verzoekende partij niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden – de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan aangevoerd worden.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet handelt over de termijn om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Per definitie is dit artikel dan ook enkel van toepassing op beslissingen tot terugkeer of verwijdering. De huidige bestreden beslissing, een inreisverbod, kan echter niet als dusdanig worden beschouwd. Nog los van het feit dat de verzoekende partij niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden, kan de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd

Het eerste en het tweede middel zijn in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘*afdoende*’ wijze. Het begrip ‘*afdoende*’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, waarbij wordt toegelicht dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juli 2024 dat haar diezelfde dag werd betekend, dat de vorige beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. De duur van het inreisverbod wordt vervolgens bepaald op drie jaar. In dit verband wordt gewezen op een TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel West, waaruit blijkt dat de verzoekende partij werd aangehouden omwille van feiten van geweld tegen een politieambtenaar, dat de verzoekende partij een klap gaf aan een politieagent, waardoor de agent gewond raakte, dat gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan afgeleid worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat zij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden en gelet op deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. De verwerende partij geeft vervolgens nog weerslag van haar onderzoek in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en stelt dat

een schending van deze artikelen niet aannemelijk wordt gemaakt en dat zij bijgevolg rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11 (van de Vreemdelingenwet).

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 6 van het EVRM, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

2.6. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

2.7. De verzoekende partij stelt dat het feit dat zij geen medische stukken heeft neergelegd niet verhindert om het risico van schending van artikel 3 van het EVRM zorgvuldig te analyseren, in het bijzonder gelet op het feit dat zij administratief werd vastgehouden op het moment dat zij door de politie werd gehoord zonder de mogelijkheid te hebben om documenten te bekomen en te bezorgen en dat zij in het kader van haar verzoekschrift de medische stukken neerlegt die haar medische aandoening staven.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM heeft geanalyseerd, met name als volgt:

“Betrokkene verklaart op 10.08.2025 aan de PZ Brussel West dat hij in België is omdat hij een probleem had in Frankrijk, zonder verdere verduidelijking. Uit eerdere verklaringen in het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in Frankrijk door iemand gedwongen werd om zich te prostitueren, waarna hij vluchtte naar België. Hij verklaart dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst omdat hij geen geld heeft. Hij geeft ook aan dat hij niet weet of aids verboden is in zijn land. We stellen vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Hij geeft geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch legt hij uit waarom hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen worden onderworpen. Om te

kunnen concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, moet de betrokkene aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Uit de verklaringen van betrokkene aan de PZ Brussel west op 10.08.2025 blijkt dat hij HIV/aids heeft. Dit wordt echter nergens gestaafd met medische documentatie. Betrokkene brengt geen enkel stuk bij waaruit zou blijken dat hij omwille van zijn medische situatie niet zou kunnen reizen. Evenmin brengt hij een begin van bewijs aan waaruit zou blijken dat hij niet in Brazilië kan opgevolgd worden en ginds de nodige medicatie niet kan verkrijgen. Ook het dossier van betrokkene bevat geen medische documenten. Bovendien verklaart hij reeds een jaar in België te verblijven. Gedurende deze tijd diende hij nooit een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene zal in het gesloten centrum onderzocht worden door een arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.”

Door bij haar verzoekschrift een medisch attest van 26 september 2023 te voegen waarin wordt bevestigd dat zij HIV heeft, en verder te stellen dat zij aan de ziekte lijdt sinds zij in Europa aankwam en niet vanuit Brazilië, dat zij bijgevolg vreest om in Brazilië geen toegang te kunnen krijgen tot medische zorgen, werpt de verzoekende partij geen ander licht op voornoemde motieven van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat zij geen enkel stuk bijbrengt waaruit zou blijken dat zij omwille van haar medische situatie niet zou kunnen reizen, dat zij evenmin een begin van bewijs aanbrengt waaruit zou blijken dat zij niet in Brazilië kan worden opgevolgd en ginds de nodige medicatie niet kan verkrijgen, dat zij bovendien verklaart reeds een jaar in België te verblijven, dat zij gedurende deze tijd nooit een verblijfsaanvraag indiende op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Zij toont niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 3 van het EVRM zijn.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er elementen zijn, indien zij in de mogelijkheid zou zijn geweest om documenten hieromtrent te bekomen en te bezorgen, die een ander licht konden werpen op voormelde beoordeling in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij, als zij in Brazilië geen toegang zou krijgen tot medische zorgen, niet de mogelijkheid heeft om terug te keren naar het Schengengrondgebied om verzorgd te worden en zij dus belang heeft de huidige beslissing aan te vechten, wijst de Raad erop dat haar belang bij het aanvechten van de bestreden beslissing niet in vraag wordt gesteld. Zij toont ook geenszins aan dat zij in Brazilië geen toegang zou krijgen tot medische zorgen.

2.8. De verzoekende partij betoogt verder dat zij vreest om vervolgd te worden, gelet op haar seksuele geaardheid en het feit dat zij mannelijke prostitutie heeft uitgevoerd.

De Raad merkt vooreerst op dat in de bestreden beslissing erop gewezen wordt dat de verzoekende partij verklaarde dat zij in Frankrijk door iemand gedwongen werd om zich te prostitueren, waarna zij vluchtte naar België, dat zij niet terugkeerde naar Brazilië omdat zij geen geld had, dat zij ook niet weet of aids verboden is aldaar. Omtrent deze verklaringen wordt in het licht van artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“We stellen vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Hij geeft geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch legt hij uit waarom hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen worden onderworpen. Om te kunnen concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, moet de betrokkene aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”

Ook ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat een risico bestaat op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 27 augustus 2025 afstand heeft gedaan van haar verzoek om internationale bescherming (stuk 68) en op 4 september 2025 vrijwillig naar Brazilië is teruggekeerd (stuk 72), wat geenszins te rijmen valt met haar vrees voor vervolging in het land van herkomst. Bovendien maakt de verzoekende partij, mede gelet op wat volgt, niet aannemelijk dat zij omwille van haar seksuele geaardheid en haar prostitutie in het verleden een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zij stelt dat verschillende rapporten aantonen dat LGBTI-personen in Brazilië systematisch gediscrimineerd worden, maar beperkt zich met dit betoog tot een loutere bewering en laat na om in dit verband relevante, actuele rapporten voor te leggen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het rapport "*Brésil: La situation des minorités sexuelles et de genre*" van 2019, waarin het, zo stelt zij, gaat over de situatie van seksuele minderheden in Brazilië onder Bolsonaro en de invloed van de evangelische kerk en de conservatieve macht van Bolsonaro tijdens de periode van zijn bewind, en voorts betoogt dat zoals door het Commissariaat-generaal was aangehaald, het in Brazilië, tijdens het bewind van Bolsonaro, een periode van politieke angst, discriminatie en afpersing was voor LGBTQI+-personen, kan de Raad slechts vaststellen, zoals tevens blijkt uit de in het verzoekschrift geciteerde paragrafen van het CEDOCA rapport "*Brazilië. Seksuele en genderminderheden*" van 27 augustus 2025, dat Jair Bolsonaro sinds 2023 niet langer de president is van Brazilië. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat een verwijzing naar de situatie van seksuele minderheden in Brazilië onder het bewind van Jair Bolsonaro nog dienstig is, te meer nu uit het door de verzoekende partij geciteerde CEDOCA rapport blijkt dat thans de progressieve Lula da Silva president is van Brazilië en op dit vlak een heel ander beleid voert.

De verzoekende partij citeert voorts uit het rapport "*Extrajudicial, summary or arbitrary executions. Note by the Secretary-General*" van de United Nations General Assembly van 17 juli 2024 en uit voornoemd CEDOCA rapport, waarin cijfers worden weergegeven van "*gewelddadige sterfgevallen*" en geweld waarvan LGBTQI+ personen slachtoffer zijn in Brazilië en wordt ingegaan op (het gebrek aan) bescherming door de ordediensten. Door louter te verwijzen naar deze algemene bronnen, waaruit geenszins blijkt dat homofob geweld en discriminatie van homoseksuelen in Brazilië systematisch zijn, noch dat elke persoon die tot de LGBTQI+-gemeenschap behoort louter omwille van diens seksuele geaardheid in Brazilië een reëel risico loopt op vernederende of onmenselijk behandelingen, en zonder concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen, toont de verzoekende partij niet aan dat zij bij een terugkeer naar Brazilië een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. In dit verband merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij sedert 4 september 2025 opnieuw in Brazilië verblijft en dat haar advocaat, die ter terechtzitting aangeeft contact met de verzoekende partij te onderhouden, geenszins melding maakt van vernederende of onmenselijke behandelingen die de verzoekende partij zou hebben ervaren in het land van herkomst.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing foutief is, of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen, noch dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

2.9. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.10. Met het betoog dat zij administratief werd aangehouden na een gevecht met haar ex-partner en uitbater, dat zij slachtoffer was van mensenhandel, dat zij in het kader van een daad van rebellie geweld zou hebben gebruikt ten opzichte van een politieagent, dat zij niet verder gerechtelijk werd aangehouden en niet het voorwerp uitmaakt van een aanhoudingsbevel, toont de verzoekende partij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat zij volgens het TARAP/RAAVIS-verslag, opgesteld door de politiezone Brussel West op 10 augustus 2025, werd aangehouden omwille van feiten van geweld tegen een politieambtenaar, dat de verzoekende partij een politieagent een klap gaf, waardoor de agent gewond raakte, en dat zij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden.

2.12. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad er vooreerst op dat het vaste rechtspraak is van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest Maaouia t.

Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in Grote Kamer heeft gesteld. Het EHRM heeft zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest Mamatkulov en Askarov t. Turkije van 4 februari 2005 of de zaak Hussain t. Roemenië van 14 februari 2008 (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98). Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt (overweging B. 24.1) (zie ook: GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.) en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd (RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

Bovendien zijn de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 3 november 2003, nr. 124.957), zodat de verzoekende partij de schending ervan niet dienstig kan invoeren.

De verzoekende partij stelt dat zij een zitting heeft voor de rechtbank van eerste aanleg op 5 november 2025, dat de aflevering van een inreisverbod als gevolg heeft dat zij niet aanwezig zal kunnen zijn bij de zitting om haar standpunt over deze feiten uiteen te zetten, dat de bestreden beslissing artikel 6 van het EVRM miskent, dat de bestreden beslissing immens rechtstreekse gevolgen heeft op de strafrechtelijke procedure en op haar rechten van verdediging, dat zij bezwaarlijk haar verdediging, samen met haar advocaat, zal kunnen voorbereiden, dat zij niet persoonlijk aanwezig zal kunnen zijn en de opportuniteit zal (kan) geven aan de rechter om, desgevallend, aanvullende onderzoeken te maken, dat de mogelijkheid om een opheffing van het inreisverbod te verkrijgen hypothetisch is, zonder waarborgen dat die procedure tijdig behandeld zal worden en aan de appreciatie van de verwerende partij blijft.

De Raad merkt vooreerst op dat de dagvaarding om op de zitting van de rechtbank van eerste aanleg van 5 november 2025 te verschijnen, die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, dateert van 11 augustus 2025 en aldus van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Nog daargelaten de vraag of de verzoekende partij thans nog belang heeft bij het betoog dat zij een zitting heeft voor de rechtbank van eerste aanleg, daar de zitting voor de rechtbank van eerste aanleg zou plaatsvinden op 5 november 2025, kan bovendien uit het enkele feit dat de verwerende partij de *in casu* bestreden beslissing nam, niet worden afgeleid dat de verzoekende partij het recht op een eerlijk proces zoals bepaald in artikel 6 van het EVRM wordt ontzegd noch dat haar rechten van verdediging worden geschonden. De verzoekende partij kan zich immers, wat de strafprocedure betreft, laten vertegenwoordigen door een advocaat. De verzoekende partij toont niet aan dat haar persoonlijke verschijning voor de correctionele rechtbank noodzakelijk of vereist was/is. Evenmin toont zij aan dat zij zich niet door haar advocaat kon/kan laten vertegenwoordigen of dat daardoor de effectiviteit van de procedure teloorgaat en zij minder slaagkansen zal kennen. Zij beperkt zich in dit verband immers tot de loutere algemene bewering dat zij bezwaarlijk haar verdediging, samen met haar advocaat, zal kunnen voorbereiden. Bovendien toont zij met de inleiding van onderhavige procedure aan dat zij bij machte is een advocaat te contacteren die haar kan bijstaan in de zaak voor de correctionele rechtbank.

De verzoekende partij kon/kan zich bovendien, in zoverre zij aangeeft persoonlijk aanwezig te willen zijn en aan de rechter de opportuniteit te willen geven om, desgevallend, aanvullende onderzoeken te maken, tot de verwerende partij richten met het oog op de afgifte van een vrijgeleide die haar moet toelaten naar België te komen om proceshandelingen bij te wonen en een eventuele straf te ondergaan. Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet verleent de verzoekende partij immers de mogelijkheid om de opheffing of opschorting van het bestreden inreisverbod te vragen. Deze mogelijkheid is aldus, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, niet louter hypothetisch. In de mate dat de verzoekende partij stelt dat zij geen waarborg heeft dat haar procedure tijdig zal behandeld worden, toont zij geenszins aan op grond waarvan haar een waarborg zou moeten worden geboden. Zij maakt niet aannemelijk dat er *in casu* gronden zouden zijn om haar die opheffing of opschorting te weigeren, noch dat zij, indien de opheffing of opschorting geweigerd wordt, niet in de mogelijkheid zal zijn haar beroepsmogelijkheden te benutten. Het betoog dat de mogelijkheid tot opheffing of opschorting aan de appreciatie van de verwerende partij onderworpen blijft, doet voorts geen afbreuk aan de vaststelling dat de mogelijkheid tot opheffing of opschorting van het inreisverbod bestaat. Ook hier kan herhaald worden dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij, indien de opheffing of opschorting geweigerd wordt, niet in de mogelijkheid zal zijn haar beroepsmogelijkheden te benutten.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij haar recht op een eerlijk proces niet naar behoren heeft/zal kunnen uitoefenen. Een schending van artikel 6 van het EVRM of van de rechten van verdediging wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij stelt dat de verwijdering en het verbod om binnen een termijn van drie jaren terug te keren als gevolg heeft dat zij de voorwaarden van haar vrijlating niet meer zal respecteren, wat zware

gevolgen op haar strafprocedure kan hebben, maar beperkt zich met dit betoog tot vage en loutere beweringen, die zij geenszins aannemelijk maakt. Een dergelijk verweer is niet ernstig.

De verzoekende partij betoogt verder dat artikel 6 van het EVRM geëerbiedigd dient te worden in het kader van de strafzaak die op het moment van de beslissing nog steeds hangende was, dat in arrest Konstas tegen Griekenland het Europees Hof de schending van het vermoeden van onschuld door andere autoriteiten dan de gerechtelijke autoriteiten vaststelde, dat de verwerende partij bijgevolg, net zoals de andere autoriteiten, gehouden is tot eerbiediging van dit beginsel, dat zij *in casu* helemaal niet wordt beoordeeld (lees: veroordeeld), dat het onderzoek enkel aan zijn begin is en de procedure lopende is, dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing enkel baseert op het TARAP-verslag (en zelfs niet verwijst naar een proces-verbaal) om te concluderen dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde, dat wanneer de verwerende partij betoogt dat zij schuldig is door enkel te verwijzen naar een 'niet definitief vonnis', zij artikel 6 van het EVRM schendt.

De Raad erkent dat het vermoeden van onschuld een belangrijk rechtsbeginsel is in het Belgisch recht en eveneens wordt gewaarborgd door artikel 6, §2 van het EVRM. Er blijkt evenwel niet dat de verwerende partij dit vermoeden van onschuld of het recht op een eerlijk proces daadwerkelijk heeft miskend door het nemen van de bestreden beslissing. Het is vaste rechtspraak dat het feit dat de verzoekende partij (nog) niet is veroordeeld, niet verhindert dat de verwerende partij reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak en dat het vermoeden van onschuld, zoals neergelegd in artikel 6, tweede lid van het EVRM, niet verhindert dat de verwerende partij bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531) of die zelfs door het parket geseponeerd werden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Met andere woorden, de afwezigheid van een veroordeling of vervolging op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing staat de beoordeling dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden en dat zij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden niet in de weg, minstens toont de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aan. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij betoogt dat de verzoekende partij schuldig is door te verwijzen naar een 'niet definitief vonnis'. Er wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar het TARAP/RAAVIS-verslag van 10 augustus 2025, slechts gesteld dat de verzoekende partij werd aangehouden omwille van feiten van geweld tegen een politieambtenaar en dat zij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op het voorgaande, maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat deze vaststellingen in strijd zijn met artikel 6 van het EVRM.

Het feit dat de verzoekende partij niet werd veroordeeld, dat het onderzoek enkel aan zijn begin is en dat de procedure lopende is, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij werd aangehouden omwille van feiten van geweld tegen een politieambtenaar. Voornoemde feiten worden door de verzoekende partij niet op een onderbouwde wijze betwist. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij op basis van de vaststelling dat zij werd aangehouden omwille van feiten van geweld tegen een politieambtenaar, waarbij, het weze herhaald, zij de feiten niet betwist, op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze in het bestreden inreisverbod heeft gemotiveerd dat zij niet getwijfeld heeft de openbare orde te schaden en vervolgens hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen heeft gekoppeld, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

2.13. Een schending van artikel 6 van het EVRM of van het vermoeden van onschuld wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.14. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er in onderhavig geval sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

2.15. Het eerste en tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER